

Varfod: Der har allerede et Dustu Folkethingsmand havt Ordet. Saagodt som Enhver af disse har begyndt med at angive sit Standpunkt og afgive en bestemt Erklæring om Ja eller Nei. Jeg kan ikke give en Erklæring med den samme Bestemthed, men jeg skal give den med den samme Aabenhed, og min Erklæring vil da komme til at gaae ud paa, at jeg i dette Døielik hverken har bestemt mig eller kan bestemme mig for et Ja eller Nei. Saa tidt vi her have havt til Behandling den saakaldte Indskrænkingslov, Loven om paatænkte Indskrænkninger i Danmarks Riges Grundlov, har jeg bestandig udtalt, at det efter min Anskuelse er aldeles klart, at det første Alternativ i § 5 er ulovligt; og denne Anskuelse maa jeg endnu holde paa. Jeg kan ikke komme til at forstaae, hvorledes det første Alternativ i Indskrænkingsloven kan forenes med Grundlovens § 2, som udtrykkelig erklærer, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, og ikke derfra undtager en eneste Lov, ikke siger, at nogenfomhelst Lov kan gives eenstvidt enten af Kongen og hans Regjering eller af Rigsdagen alene, og naturligtvis da heller ikke denne Lov. Jeg har vel hørt, at man har villet stille sig bagved det Skjermbræt, at man har sagt, at dette var en Lov, der ikke kom til at gjælde for Kongeriget Danmark, men for det danske Monarki; men i det danske Monarki, hvis det ellers nogenstunde bliver til, vil dog Danmarks Rige være en integrerende Deel, og altsaa vil enhver Lov, som er givet for det paatænkte Monarki, ogsaa komme til at gjælde for Danmarks Rige, denne med, skjøndt denne bliver givet i mod Grundlovens udtrykkelige Bydende, som siger, at den skal gives af Konge og Rigsdag i Forening. — Den 24de Februar 1854 vare vi 26 Folkethingsmand, som havde stillet et Forslag om, at dette første Alternativ skulde bortfalde, for at vi kunde komme paa en lovlig Grund, med den paatænkte Indskrænkning. Ved Afstemningen den 24de Februar 1854 fik dette Forslag imidlertid kun 38 Ja mod 53 Nei. Disse 53 Neier, forekommer det mig, er det, som maae bære Ansvar for, baade at det første Alternativ findes i Indskrænkingsloven, og tillige for Anvendelsen af det.

Blandt disse 53 befandt sig imidlertid forskjellige af de Rigsdagsmand, som nu med stor Hefighed modsatte sig Anvendelsen af det Alternativ, de selv have staaet. Vel veed jeg, at det nærmest er den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Kreds (Tscherning), der kan tilægge sig Vren af at have opfundet dette Alternativ; men de, der med ham have sluttet sig om det, maae, forekommer det mig, i Forening med ham baade bære Ansvar for, at det staaer der, og for at det nu bliver brugt. Man vil maaskee troste sig ved (thi det har jeg ogsaa hørt), at der ved Siden af dette første Alternativ staaer et andet, og at det ikke var absolut nødvendigt, at Regjeringen, naar den havde to at vælge imellem, da greb det første, idet den ligesaa godt kunde have grebet det Andet; men dette forekommer mig kun at være en tom og forsængelig Trost. Thi det er mig klart og har altid været mig klart, at, saalænge de to Alternativer stod, havde Regjeringen i Grunden slet intet Valg, men maatte ubetinget erklære sig for det første Alternativ. Den maatte vælge det første Alternativ; thi hvis den ikke valgte dette, saa maatte den ved at gaae den i det andet Alternativ antydede Veie have indrømmet den danske Rigsdag en Indflydelse paa Fællesforfatningen, som denne selv ved det første Alternativ havde givet fra sig, og som naturligtvis de øvrige Dele af Monarkiet ikke kunde med Tilfredshed see paa, at den ene Landsdeel var i Bistdelse af, naar de savnede den. Jeg kan begribe, at de, som bestandig have modsat sig de Skridt, som — det ene efter det andet — have havt til Hensigt og Maal at indskrænke den danske Rigsdags Betydning og Omraade, jeg kan begribe, at disse ogsaa ved nærværende Leilighed kunne føle sig fristede til at staae imod. Jeg kan ligeledes begribe, at de, som strax modtog den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852 med uskømtet Glæde, hvad enten de nu gjorde dette, fordi de altid havde ønsket en Fællesstat, eller fordi de troede, at den nu ikke længere kunde undgaaes; — jeg kan begribe, siger jeg, at de, der, for at bruge et Udtryk, der allerede een Gang er brugt idag, ligesom kaldt den kongelige Kundgjørelse i Armene, og som bagefter baade flyttede Toldgrændsen og ved-